

CESTA DŽUNGLÍ

Vypravte se do neprostupné divočiny
vybaveni jen karabinkou

Cíl: Dítě prožije dobrodružnou cestu tou „nejdivočejší“ přírodou, bude prolézat, přelézat, chodit po kládě a užije si tak „prales“ všemi smysly.

Čas: 15–30 minut

Věk: 5 až dospělí s chutí si hrát (lze hrát i s mladšími ve zjednodušené verzi)

Prostor: místo se stromy či keři, zarostlé, s kládami i vysokou trávou (bez trnů)

Období: celý rok

Pomůcky: dlouhý provaz a karabinka pro každého hráče

1. POSTAVTE TRASU

Na vhodném místě (park, zahrada, hřiště, louka, lesík, městská divočina atd.), kde je trochu různorodější/náročnější terén, stromy blízko sebe, svah, keře, ... natáhněte provaz tak, aby tvořil trasu pro malé dobrodruhy. Příprava je časově náročnější, ale použijte alespoň 50, nejlépe však 100 metrů provazu. Ten obtáčejte kolem kmenů, propleťte ho v nízkých větvích, ved'te po kládě, keři apod.

2. CESTA DŽUNGLÍ

Dětem dejte do ruky malé karabiny, aby se mohly připnout na provaz. Pokud nemáte karabinky, stačí kroužky od záclon, ruličky od toaletního papíru nebo očko z provázku. Děti po jednom nastupují na start, připnou se na provázek a prochází džunglí, aby se s karabinkou dostaly do cíle. Cestou překonávají celou řadu překážek a do cíle doputují celé utmácené, ale nadšené z dobrodružství, které prožily.

TIP: DĚTI JAKO STAVITELÉ TRATÍ

Nechejte děti postavit tratě pro spolužáky a kamarády. Dejte jim 50 metrů provazu – a nechte každý tým vytvořit svoji trasu. Můžete je nechat natáhnout provaz džunglí, kudy budou samy chtít, nebo jim můžete zadat trasu korunami stromů (v místě zmlazení lesa), trasu mezi keři, trasu mezi kmeny, bažinou atd.

TIP: VARIANTA MIKROBUS PRO SKŘÍTKY

Pomalujte si ruličku od toaletního papíru jako autobus. Můžete vystříhnout okna nebo dokreslit pasažéry a trasu provázkem ved'te mnohem kratší a těsně nad zemí. Pomyslní skřítkci se vozí speciálním autobusem (či lanovkou), cestují mezi pařezy a mechem... Dítě si tříbí fantazii, může cestu svým malým pasažérům komentovat. Děti mohou trasy svým mikrobusům samy tvořit, střídat se a vytvářet trasy pro spolužáky...

3. OHLÉDNUTÍ

V závěru hry se hodí krátké společné sdílení, kde půjdeme od otázek, které se ptají na průběh (např. Jak se mi šlo? Co bylo náročné překonat? Kde jsem se zasekl/a?) až k otázkám, které se zaměřují na prožívání (Jak jsem se cítil/a? Kde mi bylo dobře? Kdy to bylo nepříjemné?). Můžeme využít i otázky na objevy (např. Co mě překvapilo? Čeho nového jsem si všiml/a? Co mi došlo?), případně další otázky (Kde bych se takto chtěl/a projít? Jaké bych vybral/a místo, trasu a proč?).

HODNOCENÍ CÍLE AKTIVITY (DŮKAZY O UČENÍ)

Skrze hraní dobrodružné terénní hry dítě zažilo, jak vypadá divočina, jak je (ne)prostupná a zajímavá.

Ve skupině mělo dítě příležitost se ohlédnout a hru a své zážitky zhodnotit.

Dítě zjistilo, že příroda je všude jiná, že je plná stromů, keřů, klád a klacků.

